

Véres márciusok –

Karhatalmi erőszak nemzeti ünnepünkön

Nem új keletű történet a napjainkban felbukkanó ünnep előtti megfélemlítés. A szocialista párt vezetői máig úgy félnek március 15-étől, mint ördög a tömjénfüsttől. A nemzetiszínű kokárda számukra egy mellkasokra kifüggesztett céltábla. Olyan nemzeti szimbólum, amelyre azonnal löni kell! Az internacionalista utódpárt máig nem tud megbékélni saját nemzetével. Üldözendő ellenséget lát minden egészséges nemzettudatú magyar állampolgárban. A kommunista idők tradíciói máig itt élnek közöttünk. Visszaköszön ismét a múlt ezen a feszült tavaszon. A szabad magyar ifjúság három nagy csatát vívott eddig március igazáért. Három véres ütközetet, amelyben látszólag alul maradt ugyan, ám a történelem ítélszéke előtt örökre bebizonyította hősiességét. Három elfelejtett hőstett, amit most érdemes felidéznünk.

A budavári csata

1972 kora tavaszi napján megmozdult a föld a magyar fővárosban. A Mátyás tér és a Halászbástya környéke estére teli lett véresre vert fiatal gyerekekkel, akiknek egy életre megtanították a „Kádár-kolbászt” forgató belügyi gyászhuszárok, mit jelent a szocialista tolerancia. Legalább félezer tanulót vertek akkor kíméletlenül halomra, mert hazafias énekükkel egy pillanatra kiengedték a lázadás szellemét az internacionalista palackból. A példátlan felkelést követően csaknem 100 fő ellen indult eljárás. A szadista módon megverték többségét gyorsított ítélezések keretében rúgták ki az iskolákból. A legfőbb renitensek hosszú hónapokat töltöttek a baracskai forradalmi átnevelő telepen. Az elrettentés fokozása érdekében még egy nyolcfős sztálinista mini pert is kreáltak a statáriális népnevelők. A fegyelmezés azonban nem

hatott a szabadság után vágyakozó ifjúságra.

A belvárosi csata

Az 1973-as évre alaposan felkészültek az elvtársak. Vörös katonai melegítőbe bújtatták az Ifjú Gárdista és KISZ-es szabadcsapatokat, kellően felhergelték a Munkásőrséget és a Forradalmi Rendőrezred szadista alakulatait. A belvárosban megjelenő több ezer harcias fiatalra azonban ők sem számítottak. A felújuló utcai ütközetekben a kegyetlen kézitusák során az egyetemi és főiskolás ifjúság – közöttük sok munkásfiatal – az esti órákig tartotta magát a fegyveres túlerővel szemben. Vértől piroslott a Váci utca és környéke, egészen a Kiskörútig. Ismét visszaköszönt 1956 forradalmi szelleme! A féktelen rendőri brutalitás nem ismert kíméletet. Március 15-e éjszakáján közel 600 elkobzott személyi igazolvány tornyosult a nyomozók asztalán. Megkezdődtek a kihallgatások, a verésekkel kísért vallatások. Megteltek az üresen ásító cellák, beindult a megtorlásra szakosodott gépezet. Hatvanöt „züllött fasiszta” renitenst állítottak elő, ebből 41 személyt hosszabb ideig őrizetben is tartottak. A gyorsított ítéleteket követően jöhetett az elzárás, a pénzbírság, a munkahelyi elbocsátás és a tanintézeti kizárás. Sok fiatal választotta ezekben az években a keserű emigrációt. Aztán több mint tíz évig viszonylagos csend honolt a megszállt Budapest utcáin.

A Lánchídi csata

1986 tavaszán ismét durván bántalmaztak és őrizetbe vettek több tucat fiatal. Utcai motozásokkal, begyűjtésekkel, személyi okmányok elvételével, rendőrhatalmát felügyelet alá helyezéssel /REF/ tudatosította a kommunista hatalom, hogy hol van tűrőképessége határa. Az Akadémia és Beloiannis utca kereszteződésében rendőri provokáció áldozataként elhurcolták Diószegi Olgát, aki éppen pénzt gyűjtött a felvonulók között, Nagy Jenő szamizdatkiadó /Demokrata/ megsegítésére. Az inzultusok ellenére a Margit hídon már 3000 ember vonult önfeledten énekelve, nemzetiszín zászlókat lobogtatva a budai Bem szoborhoz. A tüntetés – néhány rendőrautó felborításának kísérlete ellenére – békésen lezajlott. Az este folyamán azonban ismét összehusztódott a fővárosi ifjúság, és a budai várba, a Szentháromság térhez akart felvonulni. Itt érte őket a kegyetlen rendőri támadás, melynek során lezárták a Lánchíd mindkét oldalát, és módszeresen szétverték a kepecébe csalt felvonulókat. Azon az estén záporoztak az ütések. Kavargott, menekült a sok véres, csapzott, egymásba fonódó fiatal tüntető. Őrjögve tombolt a terror vörös milíciája. A Lánchídi csata mérlege 400 begyűjtött igazolvány, 11 szabálysértési eljárás és több száz szabadságszerető ifjú lélek tragédiája.

A három emlékezetes ütközetet 1987-ben az erőgyűjtés éve követte. Csendes ünnepléssel és egy Inconnu-kiállítással emlékeztünk a márciusi forradalmi eseményekre Krassó Gyuri Nádor utcai magánlakásán. Elhatároztuk, hogy a következő évben az ellenzék élére áll az eseményeknek, felerősítve annak aktuális politikai követeléseit. Jövő év tavaszán aztán már korán, március 8-án elkezdődtek a házkutatások. A hatóságok szinte mindenkit berendeltek azzal az indokkal, hogy az érintettek tartózkodjanak az ünnep megzavarásától. A haldokló Kádár-rendszer az utolsókat vonaglott. Március 15-e hajnalán nyolc ismert ellenzéki letartóztatott és a Kozma utcai fegyintézetbe szállítottak. Jómagam, kinek a lengyel Szolidaritás szakszervezet üdvözlétét kellett volna felolvasnom a Bem-szobornál, szintén egy poloskás cellába kerültem. A nemzeti ünnep mégis felemelő és sikeres volt, több mint tízezernyi elszánt

tüntetővel. Azt hittük, hogy a szabadság eszményét már nem vehetik el többé tőlünk kegyetlen zsarnokok. 1989. március 15-én ott tolongtunk boldogan a televízió székházának lépcsőin. Cserhalmi Gyuri elszavalta a Nemzeti dal-t, Csengey Dénes jelképesen lefoglalta a köztelevíziót a magyar nép nevében. A lelkes tömeg a rendőri oszlatás kezdetén békésen széteszlott. Vártuk a közelgő összeomlást.

Az elcsalt történelem tragikus folytatását innen már ismerjük. Az egykori ügynökök és verőlegények, a diktatúra rendőri és politikai vezetői büntetlenek maradtak. Odalett, elveszett az igazság. A lakosság elszegényedésével egy időben Kovács László, Horn Gyula, Gál Zoltán, Lendvai Ildikó, Csehák Judit és Medgyessy Péter gazdag és sikeres emberek lettek. Gyurcsány Ferenc véreskezű diktátorként tavaly ősszel a tiltakozó tömegbe lövetett. Az egykori maoista Demszky Gábor, aki szélsőbaloldali ellen-március 15-éket szervezett, ma a főváros örökös polgármestere. Az ellenzék hajdani főideológusa TGM most, 2007 tavaszán a nemzeti ünnep apropóján antifasiszta ellenállást toboroz. A parlamenti ellenzék gyáva és erőtlen. A hazai és a nemzetközi sajtó utcai erőszakkal riogat. Egyre nő a feszültség és a gyűlölet. A posztkommunista rezsim csőcselének, köztörvényes antiszemitáknak nevezi az ellene tiltakozókat. Visszatért a pártállami múlt. Budapesten visszafelé forog az idő kereke. Brutális rendőrállami módszerektől retteg a fásult lakosság. Senki sem tudja, hogy mit hoz az eljövendő március. Az államfő távollétében Gyurcsány kezében összpontosul minden hatalom. Lassan beérik az idő a végső leszámolásra. Az internacionalista kommunisták a végjátékra készülnek. Megint nincs velük szemben senki más, csak a szabadságszerető, bátor magyar ifjúság. Ne hagyjuk őket magukra! Ne hagyjuk megveretni a gyerekeinket! Ne hagyjuk, mert nincs több lehetőségünk a szabadság kinyilvánítására!

Molnár Tamás

Kuruc info - Publicisztika :: 2007-03-13.